

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/614/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313200475
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1313200475.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: B.. B. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. XX, R., zast. Centrom právnej pomoci, Nám. Slobody 12, Bratislava, proti odporcovi: MAC TV s.r.o., IČO: 00 618 322, Brečtanova 1, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, o ochranu osobnosti, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 3. decembra 2013, č.k. 21C 5/2013-130, a proti uzneseniu uvedeného súdu zo dňa 20. júna 2014 č.k. 21C 5/2013-162 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v trovách konania p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 21C 5/2013-162 zo dňa 20.06.2014 m e n í t a k , že navrhovateľovi p r i z n á v a oslobodenie od súdnych poplatkov.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi odvysielat' v hlavnej spravodajskej relácii U. TV C. sedem dní po sebe ospravedlnenie v znení: „Žalovaný - TV C. sa ospravedlňuje za nepravdivú a neetickú reportáž „Y.S. F. A.“, v relácii L. noviny odvysielanú XX. C. a v repríze XX. januára 2010, lebo B.. B. T. sa nedopustil týrania a konania voči svojim deťom a exmanželke, z ktorého bol nepravdivo obvinený. TV C. vo svojich reportážach používa neetické praktiky.“, a zaviazat' odporcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy 5.000 eur. Konanie v časti zaplatenia ďalšej nemajetkovej ujmy 5.000 eur zastavil, a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 658,75 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a rozhodol že v zastavenej časti nemá žiaden z účastníkov na náhradu trov konania právo. O zastavení konania v časti rozhodol podľa ust. § 96 O.s.p. pre späťvzatie návrhu a o trovách konania v zastavenej časti podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, právneho zástupcu odporcu a svedkyne K. T., prehratím CD s odvysielanou reportážou pod názvom „Y. F. A.“ TV JOJ, oboznámením s listinnými dokladmi, a to s prepisom reportáže vyhotoveným navrhovateľom, výpisom z obchodného registra HOERE, s.r.o., výpisom zo živnostenského registra navrhovateľa, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III sp. zn. 3Pv 321/10-24 zo dňa 06.10.2011, trestným oznámením zo dňa 20.04.2010 podaným navrhovateľom na Okresnú prokuratúru Bratislava III pre podozrenie z trestného činu ohovárania na G. T. (Y.Ž.), snímky z obrazovky stiahnuté zo stránky TV C. X..C..sk <T:./..C..sk> preukazujúce dátum odvysielania predmetnej

relácie, výpisom z registra trestov navrhovateľa, potvrdením o jeho príjme, Nálezom ÚS SR sp.zn. II. ÚS 340/09 z 18.09.2012, rozsudkami, uzneseniami a spismi Okresného súdu Bratislava III, keď zdôraznil, že účastníci boli poučení podľa ust. § 118a ods. 1 a 2 O.s.p., a navrhovateľ k návrhu pripojil CD s odvysielanou reláciou, a do skončenia prvého pojednávania navrhol pripojenie spisov, týkajúcich sa navrhovateľa a jeho Y. G. T. ohľadne vyporiadania BSM a zrušenia spoločného nájmu bytu, a výsluch K. T., jeho matky. S poukazom na koncentračnú zásadu potom na jeho ďalšie návrhy na dokazovanie prihlíadať nemohol.

Skonštatoval, že navrhovateľ sa domáhal voči odporcovi ochrany osobnosti, keď tvrdil, že odvysielaním reportáže s podtitulom „Y.S. F. A.“ bez udelenia jeho súhlasu, v ktorej vystupovala jeho Y. G. T. a N. K., ktorých tvrdenia vyvolali dojem, že ich týra, došlo k neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv, týkajúcich sa intímnej sféry jeho života, ktoré sú objektívne spôsobilé narušiť alebo ohroziť jeho práva chránené ust. § 11 a nasl. Obč. zák., ako i právo na súkromie, keďže v reportáži bol dostatočne identifikovaný ako „B.“, alebo „O.“ a „Y.“. Uviedol, že navrhovateľ tvrdil, že celá reportáž sa niesla v duchu, ako keby sa dopustil týrania blízkej a zverenej osoby, čo popiera, nakoľko nikdy nebol za takýto trestný čin stíhaný a právoplatne odsúdený. Z výpovede navrhovateľa zistil, že si je vedomý, že iniciátorom reportáže bola jeho dcéra K., avšak novinár mal zvážiť dôveryhodnosť zdroja, a v prípade pochybností nemala byť reportáž odvysielaná. Uviedol, že navrhovateľ potvrdil, že redaktorka tejto reportáže ho 2-3 dni pred jej odvysielaním telefonicky kontaktovala za účelom stretnutia, pričom si nepamätal, či stretnutie prisľúbil, a následne mal nejaké telefonáty z neznámeho čísla, tieto hovory však neprijal. Navrhovateľ mal za to, že jeho oslovenie 2-3 dni pred odvysielaním reportáže bolo v krátkom čase na objektivitu, pričom mal právo odmietnuť zásah tretej osoby do jeho súkromia, keď nepoprel, že pred jej odvysielaním mal možnosť vyjadriť sa k reportáži, avšak redaktor mal podľa jeho názoru vyvinúť väčšie úsilie za účelom jeho opakovaného kontaktovania. Neskôr na pojednávaní poprel, že by ho odporca pred odvysielaním reportáže kontaktoval. Navrhovateľ tvrdil, že práve v dôsledku odvysielania reportáže sa zhoršil a takmer nenapraviteľne narušil jeho vzťah s dcérou K., ktorá bola dlhodobo zastrašovaná jeho Y., a od odvysielania predmetnej reportáže sa s ním odmieta stretávať. Mal za to, že práve jeho Y. G. T. je zodpovedná za odvysielanie nepravdivých informácií a narušenie jeho vzťahu s dcérou. Navrhovateľ vypovedal, že zásah do jeho súkromia spôsobili v rámci odvysielanej reportáže podtitulok „Y. F. A.“, tvrdenia, že chce deti a exmanželku vyhodiť z bytu, tvrdenia redaktorky, ktorá pomáhala šíriť klamstvo, vyjadrenie právniky, navodzujúce dojem, že skutočne týra deti, živé tvrdenia ako: „zobral nám plavky, keď sme chceli ísť na kúpalisko, zobral nám topánky, keď sme chceli ísť do F.“, že navrhovateľ chcel dcéru otráviť psa, ako i vyjadrenie TV C., že „D. G. sa dlho snaží, aby sa jej nočné mory skončili“, čo dokrešľuje podtitul „Y. F. A.“ a citovanie redaktora z mailu zaslaného dcérou, že ich navrhovateľ týra 7 rokov. Tvrdil, že v dôsledku odvysielanej relácie došlo tiež k zhoršeniu jeho psychického stavu, a komunikácia s okolím, deťmi a exmanželkou bola oveľa ťažšia (žiadneho špecialistu nenavštívil, nakoľko počas trvania rozvodového konania sa obrátil na psychológov, ktorí mu nepomohli). Nemajetkovú ujmu 5.000 eur si uplatnil vzhľadom na závažnosť a intenzitu zásahu do jeho práv na ochranu osobnosti, pretože odporca spôsobil zničenie jeho rodinných väzieb s dcérou, ďalej pre nemožnosť v čase po odvysielaní relácie venovať sa zárobkovej činnosti, za poškodenie dobrého mena, a tiež ako satisfakciu za traumu mu spôsobenú odvysielaním relácie. Skonštatoval, že odporca s návrhom nesúhlasil, keď mal za to, že neporušil žiadnu právnu povinnosť, navrhovateľovi dal priestor na vyjadrenie, čo navrhovateľ nevyužil, a on len sprostredkoval verejnosti informácie, ktoré sú predmetom verejného záujmu, teda do práv navrhovateľa nezasiahol. Odporca poukázal na to, že hodnotiace úsudky odvysielané v reportáži požívajú väčšiu ochranu v rámci slobody prejavu, a bol ich oprávnený uverejniť o to viac, ak pred odvysielaním poskytol priestor na vyjadrenie i navrhovateľovi. Čo sa týka podtitulu „Y. F. A.“ uviedol, že samotnú reportáž nemožno hodnotiť izolovane od kontextu celej relácie. Vzhľadom na koncentračnú zásadu mal za to, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko nedostatočne špecifikoval, v čom malo spočívať porušenie jeho povinnosti, a vznik ujmy žiadnym spôsobom nepreukázal. Zdôraznil, že odvysielal hodnotiace úsudky a polemické vyjadrenia, ktoré z hľadiska slobody prejavu požívajú ochranu a nepripúšťajú dôkaz pravdy. Odporca zastával tiež názor, že z vyjadrení navrhovateľa vyplýva, že osobou, ktorá zasiahla do jeho práv a vzťahu s dcérou, bola jeho exmanželka.

Z pripojených spisov Okresného súdu Bratislava III zistil, že rozsudkom č.k. 18C 84/2003 zo dňa 08.07.2004 bolo manželstvo navrhovateľa a G. G. T. rozvedené právoplatne dňa 09.12.2004, a maloleté deti N., nar. XX.XX.XXXX, a K., nar. XX.XX.XXXX, boli na čas po rozvode zverené do výchovy a opateru matke s povinnosťou navrhovateľa prispievať na ich výživu.

Z odôvodnenia rozsudku okrem iného zistil, že K. pri rozhovore s kolíznym opatrovníkom uviedla, že jej otec odniesol topánky k babke a keď si ich pýtala, nedal jej ich. Z rozsudku č.k. 37P 44/2008-82 zo dňa 30.09.2008, ktorým bol návrh navrhovateľa na zmenu zverenia a úpravu styku s maloletými deťmi zamietnutý, okrem iného zistil, že K. vypovedala pred súdom, že navrhovateľ "sťahuje veci z ich domácnosti". Zo spisu sp. zn. 18C 60/2004 zistil, že uznesením č.k. 18C 60/2004-331 zo dňa 27.04.2010 bol súdom schválený súdny zmier, uzavretý medzi navrhovateľom a jeho bývalou manželkou, na základe ktorého bolo zrušené právo spoločného nájmu k bytu č. XX na R. XX H. R. s tým, že výlučnou nájomníčkou sa stala Y. navrhovateľa a navrhovateľ sa zaviazal z bytu vysťahovať do 15 dní. Z obsahu spisu zistil, že toto konanie bolo začaté dňa 10.03.2004, a že odvolací súd uznesením č.k. 14Co 193/2009-251 zo dňa 12.06.2009 zakázal predbežným opatrením navrhovateľovi vstup do bytu č. XX na R. XX H. R. z dôvodu, že z aktuálnych psychologických a lekárskeho správ z vyšetrovaní maloletých detí navrhovateľa a jeho exmanželky vyplynulo, že deti boli pod dlhodobým psychickým stresom, súvisiacim s rozvodom ich rodičov a ich vzájomných konfliktov, v dôsledku čoho sa prejavili poruchy na ich zdraví a vznik ďalších stresových situácií by mohol vážne ohroziť zdravie detí. Zo správy z psychologického vyšetrovania K. T. klinickým psychológom G.. B. L. zo dňa 07.05.2009 zistil, že maloletá pri vyšetrovaní hovorila o strachu z náhlych navrhovateľových kontaktov, mala obavy zo stretnutia s ním, mama jej v kontakte s navrhovateľom nebráni, ale navrhovateľ s mamou nekomunikuje, len sa jej vyhráža. Po tom, čo v domácnosti mizli predmety, začala si maloletá niektoré osobné veci schovávať. Psychológ konštatoval subjektívne prežívanie vzťahovej väzby malotej k navrhovateľovi tým, že bolo poznačené výraznou frustráciou, neistotou, a obavnými postojmi. Z uznesenia č.k. 28C 89/2007-153 zo dňa 17.12.2009 zistil, že bezpodielové spoluvlastníctvo navrhovateľa a G. T. bolo vyporiadané súdnym zmierom, pričom konanie bolo začaté na návrh navrhovateľa B.. B. T. dňa 11.10.2007. Zo spisu sp. zn. 42C 64/2009 zistil, že konanie začaté na návrh B.. B. T. proti G. T. o určenie, že právo na primeranú bytovú náhradu navrhovateľovi nezaniklo, že nie je povinný sa z bytu č. XX na R. XX H. R. vysťahovať, a o uloženie povinnosti odporkyni sprístupniť byt navrhovateľovi, bolo uznesením č.k. 42C 64/2009-50 zo dňa 06.05.2010 právoplatne zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III č.k. 3Pv 321/2010-24 zo dňa 06.10.2011 bola sťažnosť B.. B. T. proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ Bratislava III zo dňa 26.08.2011, ktorým postúpil na prejednanie priestupku OÚ Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy, jeho trestné oznámenie týkajúce sa podozrenia zo spáchania prečinu ohovárania na tom skutkovom základe, že dňa XX.XX.XXXX v čase o XX:XX h v reportáži L. noviny s podtitulom „Y. F. A.“, natočenej v byte na R. XX H. R. odvysielanej TV JOJ, osoba označená ako pani G. tým, že uviedla nepravdivé informácie o navrhovateľovi, ktoré sú spôsobilé značnou mierou ohroziť jeho vážnosť, zamietnutá pre nedôvodnosť. Z výpovede matky navrhovateľa K. T. zistil, že videla len zábery s maloletou K. prostredníctvom internetu, a že po odvysielaní relácie jej telefonovali známi, či sa exmanželka navrhovateľa, s ktorou má ona dobrý vzťah, zbláznila, nakoľko ju aj deti navrhovateľa poznali, a že zle znáša rozbité vzťahy medzi navrhovateľom a jeho exmanželkou a ich deťmi, keď K. sa teraz bojí uvedomujúci si, že neurobila správne, keď písala do TV C.. Uviedla tiež, že v dôsledku odvysielanej reportáže exmanželka vyhodila navrhovateľa z bytu, a bol nútený sa nasťahovať k nej.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané že dňa 17.01.2010 bola na TV C. v relácii L. noviny vo večerných hodinách odvysielaná reportáž s podtitulom „Y. F. A.“, v ktorej vystupovala dcéra navrhovateľa K. T. a jeho Y. G. T., ktoré boli v reportáži označené ako „G.“, „Y.“ a „K.“, „N.“, a navrhovateľ bol označený výlučne menom „B.“, alebo „O.“ a „Y.“, pričom jeho podobizeň nebola zverejnená. V predmetnej reportáži redaktor uviedol: „Do redakcie nám napísalo iba XX ročné dievča, ktoré sa bojí vlastného O.“. Nasleduje priamo text mailu písaného dcérou navrhovateľa K. T.: Mám XX A., môj otec nás psychicky týra už X A...., načo redaktor pokračoval: „Týmito slovami začínal mail, ktorý nás znepokojil. Malú K., jej XX A. R. a mamu sme išli navštíviť. Maloletá K. uviedla: Chce nám robiť zle a to nevieme prečo...., pokračuje redaktor: „Od rozvodu v roku 2003 nemajú v tejto domácnosti pokoj. Bývalý manžel pani G. sa totiž, podľa jej slov, snaží robiť všetko preto, aby ju a ich dve deti pripravil o maličkú garsónku na okraji R.“. Nasleduje výpoveď Y. navrhovateľa označenej ako G.: Si myslím že tento byt je predateľný, tento patrí mestu, nikdy ho nebude môcť kúpiť ani predať a chce ho vlastne mať pod kontrolou. Redaktor ďalej uviedol: „A to podľa slov matky a dcéry naozaj neobvyklými spôsobmi. V ich neprítomnosti vraj chodí do bytu a berie im veci bežnej potreby“. Maloletá K. pokračuje: zobral nám plavky, keď sme chceli ísť na kúpalisko, alebo keď sme išli preč do Tatier, tak sme nemali turistické topánky, ktoré nám zobral, a nechcel nám ich vrátiť. Nasleduje vyjadrenie právnik, že obmedzovanie v užívaní osobných vecí osoby blízkej môže založiť zodpovednosť za trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby. Redaktor pokračuje: „zmizol napríklad aj spodok od varnej kanvice a iné v podstate nepoužiteľné veci.

No deti a ich matka údajne zažili neraz po návrate domov aj iné šoky“. Maloletá uviedla: Keď sme prišli domov, všetko bolo ponálepkované, hračky aj moje, aj skrine, celý byt. Y. navrhovateľa uviedla: Nevieam, či si myslel, že ubližuje mne, ale naopak ubližoval tým deťom. Redaktor TV C. pokračoval: „Pani G. sa už dlho snaží, aby sa ich nočné mory skončili. Súdy pre vylúčenie Y. z užívania bytu, ako aj zrušenie spoločného nájmu sa ťahajú už mesiace. Okresný zamietne, krajský potvrdí a okresný opäť zamietne, a tak dokola. Je pritom aj psychologický posudok, ktorý potvrdzuje, že deťom údajné zlé správanie otca veľmi ubližuje“. Nasleduje opäť všeobecné vyjadrenie právnik v tom smere, že ak sa preukáže psychické násilie voči blízkym osobám, takejto osobe nepatrí bytová náhrada. Redaktor ďalej uvádza: „Už takmer rok platí predbežné opatrenie, na základe ktorého nemá Y. prístup do bytu. No onedlho bude opätovne konanie na okresnom súde, ktoré to môže zmeniť. Jediných svedkov, deti, pritom sudca odmieta vypočuť“. Y. navrhovateľa uviedla, že sudca je názoru, že deti sú emotívne labilné, a sú vlastne v čase puberty. Právnik dodáva, že v prípade domáceho násillia je vypočutie detí veľmi dôležité, nakoľko ide o psychické násilie. Redaktor pokračuje: „Bývalého G. D. G. sme samozrejme kontaktovali, najprv nám v prvom telefonáte prisľúbil stretnutie, odvtedy sa nám už nepodarilo spojiť, nezdvíhal (bol uverejnený podtitulok „B. K. Q. F., podtitulok „O., R. G.“). Ak by sa sudca spýtal malej K., prečo nechce už otca v byte vidieť, jej odpoveď by bola jasná. Bojí sa o nové veci, ktoré mama kúpila, no aj o život jej milovaného psíka“. K. uviedla: Strašne sa bojím oňho, že mu niečo spraví, môže ho otráviť alebo nám ho zoberie. Redaktor reportáž ukončuje: „Pani G. je rozhodnutá o pokoj svojej rodiny bojovať“.

Dospel k záveru, že reportáž bola natočená na základe e-mailu, zaslaného do TV C. dcérou navrhovateľa K., v ktorom uvádzala, že má 12 rokov a otec ich už sedem rokov týra. Vyhodnotil, že celá reportáž sa v podstate nesie vyjadreniami maloletej K. a Y. navrhovateľa popisujúc správanie sa navrhovateľa, ktorý im aj v minulosti bral z bytu osobné veci, robil im zle, predbežným opatrením mu bol zakázaný vstup do bytu, dcéra mala strach, že otec ublíži jej psovi. Právnik v reportáži sa len všeobecne vyjadroval čo vlastne znamená psychické násilie. Redaktor vystupujúci v reportáži nevyjadroval ani svoj osobný názor ani hodnotiace úsudky na osobu navrhovateľa, keď konkrétne správanie navrhovateľa voči dcére a Y. popisuje na základe informácií od nich s dovetkom „údajne“. Vyhodnotil, že z reportáže je zrejme, že redaktor oslovil navrhovateľa za účelom umožnenia mu vyjadriť sa predmetnej záležitosti pred odvysielaním relácie, čo nepoprel spočiatku ani sám navrhovateľ avšak počas konania telefonáty a kontaktovanie sa redaktora s ním poprel, tvrdiac, že mu volal niekto z neznámeho čísla, a rôznymi výhovorkami, že sa mal redaktor viac snažiť a opätovne viackrát sa s ním skontaktovať. Poukázal na to, že spravodajstvo predstavuje ochranu verejného záujmu len vtedy, ak sa týka veci oprávneného verejného záujmu a ak mu tiež slúži. Vec posúdil po právnej stránke podľa ust. § 11, § 12 ods. 2 a 3, § 13 ods. 1 až 3 Obč. zák. a čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, podrobne vysvetlil inštitút ochrany osobnosti v súvislosti s prejednávanou vecou, ako i predpoklady pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti, ktorými je preukázanie, že došlo k neoprávnenému zásahu, a že tento neoprávnený zásah bol objektívne spôsobilý privodiť navrhovateľovi ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Obč. zák. Podal podrobný výklad jednotlivých osobnostných práv občana a skonštatoval, že v prejednávanej veci je predmetom ochrany občianska česť, ľudská dôstojnosť, meno a vážnosť navrhovateľa z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a k jeho postaveniu a uplatneniu v spoločnosti. Uviedol, že najbežnejšou formou zásahov do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti sú skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky, pričom v prípade skutkového tvrdenia ide o fakt, ktorého pravdivosť možno verifikovať tzv. dôkazom pravdy, a v prípade kritiky ide o hodnotiace úsudky, teda názory ktoré sú svojou povahou subjektívne, sú vyjadrením toho, kto ich prednáša a ich správnosť nie je možné objektívne preukázať. V tejto súvislosti poukázal na to, že navrhovateľ tvrdil neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti tým, že zverejnením predmetnej reportáže a jej odvysielaním bez jeho súhlasu došlo k zásahu do jeho práva na ochranu cti, ľudskej dôstojnosti, mena a súkromia, keďže v reportáži vystupujúca Y.Y. a dcéra K. tvrdili o ňom nepravdivé informácie, že im berie osobné veci, že majú z neho strach, ktoré si odporca nepreveril. Vyhodnotil, že odporca dal navrhovateľovi priestor na vyjadrenie sa ešte pred odvysielaním reportáže, čo navrhovateľ nevyužil, že v odvysielanej reportáži zo strany odporcu neboli uvádzané hodnotiace úsudky a kritiky na úkor navrhovateľa, a že odporca skutočne verejnosti poskytol informácie na základe e-mailu od dcéry navrhovateľa, ktoré boli predmetom verejného záujmu (psychické týranie), a tiež, že v odvysielanej reportáži nebol navrhovateľ vzhľadom na to ako bol označený, dostatočne identifikovaný a nezameniteľný. Dospel potom k záveru, že odporca odvysielaním predmetnej reportáže vo vzťahu k navrhovateľovi neporušil žiadnu povinnosť.

Ak navrhovateľ tvrdil, že odvysielaním reportáže bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv chránených § 11 Obč. zák. a nasl. predovšetkým tým, že bol vážne narušený jeho vzťah s dcérou, poukázal na to, že z množstva súdnych sporov medzi navrhovateľom a jeho Y. mal za preukázané, že vzťahy v rodine sú narušené už od roku 2003 od ich rozvodu. Zdôraznil, že aj psychologické posudky mal. K. z roku 2009 potvrdzujú, že maloletá ešte v čase pred odvysielaním predmetnej reportáže mala z navrhovateľa strach, že už v tom čase im z bytu brával osobné veci, a že rozhodnutím súdu zo dňa 12.06.2009 bol navrhovateľovi predbežným opatrením zakázaný vstup do bytu na R. XX H. R., v ktorom bývala jeho Y. s deťmi. Vyhodnotil, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, akým spôsobom odvysielanie predmetnej reportáže zasiahlo do jeho osobnostných práv, a ani jeho matka žiadne skutočnosti v tomto smere nepotvrdila. Ohľadom navrhovateľom namietaného titulku „Y. F. A.“ vysvetlil, že funkciou titulku je upútať a zaujať diváka, aby si reportáž pozrel, a až na tomto základe si osvojil ponúkané informácie a urobil vlastný úsudok. Považoval preto za potrebné aj v konaní o ochrane osobnosti vo všeobecnosti akceptovať a tolerovať, že sa v titulku objavujú expresívnejšie, provokujúce či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky, a zohľadniť organickú väzbu medzi titulkom určitej reportáže a jej vecným obsahom. Pri izolovanom posudzovaní by totiž väčšinu uverejňovaných titulkov bolo potrebné kvalifikovať ako skutkové zistenia, hoci skutočným zámerom ich autorov je len prostredníctvom titulkov upútať divákov, čitateľov na odvysielaný príspevok, ktorý poskytuje informácie vo forme hodnotiacich úsudkov. Vyhodnotil, že názov titulku v odvysielanej reportáži „Y. F. A.“ bol s prihliadnutím na kontext celej reportáže v súlade s jej obsahom a povolený.

Návrh navrhovateľa potom ako nedôvodný zamietol, keďže navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by odporca odvysielaním reportáže v L. novinách TV C. dňa XX.XX.XXXX neoprávnené zasiahol do jeho práv na ochranu osobnosti, ani že by odvysielanie relácie bolo objektívne spôsobilé privodiť mu na jeho osobnostných právach ujmu. Vzhľadom k tomu, že nemal preukázané porušenie povinností zo strany odporcu, nevznikol navrhovateľovi ani nárok na zadosťučinenie či už ospravedlnením alebo finančným odškodnením. Ak podľa vyjadrenia navrhovateľa bolo dôvodom podania jeho návrhu na ochranu osobnosti predovšetkým narušenie jeho vzťahu s jeho dcérou, zdôraznil že z vyššie uvedených spisov Okresného súdu Bratislava III, ako i z vyjadrení samotnej dcéry navrhovateľa a jeho Y. v odvysielanej reportáži, mal preukázané, že narušenie jeho vzťahu s dcérou si zapríčinil sám navrhovateľ, a je teda výlučne na ňom aby ho zlepšil bez toho, aby z tohto stavu vinil rôzne iné subjekty a inštitúcie.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 658,75 eur podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. za šesť úkonov právnej služby v základnej sadzbe tarifnej odmeny 91,29 eur za jeden úkon, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, vyjadrenie k návrhu, a účasť na pojednávaníach v dňoch 01.10.2013, 18.10.2013, 12.11.2013 a 03.12.2013 (1/2odmeny), s režijným paušálom 6 x 7,81 eur a 20 % DPH vo výške 109,79 eur. Neprihliadol na žiadosť navrhovateľa, ktorý s poukazom na ust. § 150 O.s.p. navrhol odporcovi náhradu trov konania nepriznať. Uviedol, že navrhovateľ poukázal na to, že nemá dostatok finančných prostriedkov, nakoľko rozsudkom č.k. 38P 195/2013-28 zo dňa 03.10.2013 mu bola zvýšená vyživovacia povinnosť na N. zo sumy XX,XX eur na XXX eur a K. zo sumy XX,XX eur na XXX eur dňom 01.10.2013, že jeho zdravotný stav v dôsledku odvysielanej reportáže mu nedovoľuje vykonávať zárobkovú činnosť, a že je predpoklad, že v budúcnosti bude musieť nastúpiť na dlhodobú PN. Z potvrdenia o príjme v spol. HOERE s.r.o. zistil, že priemerný mesačný príjem navrhovateľa je 144,92 eur netto. Po zvážení všetkých relevantných okolností dospel k záveru, že u navrhovateľa neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom prihliadol na skutočnosť, že navrhovateľ mal zvážiť, či si bude uplatňovať právo na súde s vedomím i nesenia následkov v prípade, že v spore nebude úspešný. V tejto súvislosti zdôraznil, že zástupca odporcu po začatí konania umožnil navrhovateľovi zvážiť zotrvanie na žalobe s tým, že v tom čase prejavil ochotu neuplatňovať si náhradu trov právneho zastúpenia, s čím navrhovateľ nesúhlasil. Ani preukazovanie majetkových pomerov tým, že od 01.10.2013 mu bola zvýšená vyživovacia povinnosť, a jeho príjem v spoločnosti, v ktorej je konateľom a spoločníkom, nepovažoval za dôvod, pre ktorý by navrhovateľa nezaviazal na zaplatenie náhrady trov právneho zastúpenia odporcovi, zvlášť, keď rozsudok o výživnom ešte nie je právoplatný, a tvrdenia, že navrhovateľ v budúcnosti pôjde na dlhodobú PN, sú hypotetické.

Proti zamietajúcej časti tohto rozsudku a rozhodnutiu o trovách konania vo veci samej podal navrhovateľ včas odvolanie, a žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietal že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, keď odmietol vykonať

navrhované dôkazy a predvolať navrhnutých svedkov. Nesúhlasil s tým, že ho súd prvého stupňa na základne nesprávne interpretovaných rozsudkov vykreslil ako notorického konfliktného sťažovateľa ani s jeho záverom, že jeho vzťah s jeho dcérou K. bol vážne narušený už pred reportážou, keďže tento záver vychádzal práve z uvedených zaujatých rozsudkov. Uviedol, že negatívne vyjadrovanie dcéry o ňom sú vynútené, a pod vplyvom psychického týrania zo strany jej matky. Psychologické posudky samozvaných akože psychológov považoval za zmanipulované. Ani vyhodnotenie, že odporca neporušil žiadnu povinnosť a dal mu dostatočný priestor na vyjadrenie, nepovažoval za správne. Mal za to, že nedbalé zisťovanie jeho názoru redaktorkou TV C. dva dni pred vysielaním relácie, teda jeden telefonát s neistým termínom stretnutia, nepostačuje ako argument na to, že mu dali možnosť vyjadriť sa, a že riadne zistili celú pravdu. Podľa jeho názoru nestačí len tvrdenie, že mu redaktorka volala. Uviedol že podal v tejto súvislosti návrh na dokazovanie, avšak súd prvého stupňa jeho návrhy na dokazovanie v zápisnici nezachytil, a v rozsudku neuviedol, prečo ich nevykonal. Argumentoval, že súd prvého stupňa tiež neuviedol, ako má on dokázať neoprávnený zásah do svojich práv, keď neakceptoval vykonanie navrhovaného dokazovania a nepovolil vypočutie svedkov. Mal tiež za to, že odporca aj súd prvého stupňa bagatelizujú veľký vplyv škandalózneho titulku „Y.S. F. A.“ na vnímanie jeho osoby vo verejnosti, a mal za to, že nejde o hodnotiaci úsudok, ale o nepravdivé skutkové tvrdenie. Poukázal na to, že bol v reportáži jasne a bez pochyb identifikovateľný, a to hlavne podobizňami a menami Y. a N., ktoré mnohí známi poznajú, a vedia si ich spojiť s menom B. K. Y.. Uviedol tiež, že súd prvého stupňa sponchybňovaním jeho oprávnených sťažností na prácu Okresného súdu Bratislava III a ÚPSVaR schvaľuje lajdáckosť niektorých sudcov a kolíznych opatrovníkov, čo vedie k extrémnym prípadom ako kauza Z. M.. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 37/2008, keď mal za to, že odporca zneužíva slobodu slova, a neďôvodne sa na ňu odvoláva, a bagatelizuje svoje protiprávne konanie, pričom skutkové tvrdenia prezentuje len ako hodnotiace úsudky. Zabúda ale na skutočnosť, že i hodnotiace úsudky sa musia zakladať na pravdivých a overených skutočnostiach. Verejný záujem je podľa jeho názoru tiež neobhájiteľný vzhľadom na to, že nie je verejne činná a známa osoba, o ktorej je treba neodkladne informovať. Uviedol, že odporca ničím nedoložil pravdivosť odvysielanej reportáže.

Vo vzťahu k trovám konania žiadal, aby boli zohľadnené dôvody hodné osobitého zreteľa podľa § 150 O.s.p., keďže prípadné ďalšie výdavky by pre neho znamenali neprimeranú tvrdosť zákona, finančnú likvidáciu a ďalšie zhoršenie psychického stavu a zdravia. Mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil jeho finančné pomery. Poukázal na svoj nízky príjem a len 15-percentný podiel v s.r.o. kde bol spoločníkom. Argumentoval, že neúmerne zvýšené výživné má vplyv na jeho zhoršujúcu sa finančnú situáciu, a že súd prvého stupňa nezobral do úvahy predbežnú vykonateľnosť rozhodnutia o zvýšení výživného. Poukázal na to, že je nezamestnaný nie z vlastnej viny ale zásluhou nezákonného rozhodovania Okresného súdu Bratislava III v konaní o zvýšení výživného.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201 ods. 1 O.s.p.) prejednal odvolanie navrhovateľa podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým v odvolaní napadnutej časti rozhodol o navrhovateľom uplatňovanom nároku na ochranu osobnosti.

Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci riadne a v súlade s koncentračnou zásadou navrhnuté dokazovanie z hľadiska navrhovateľom uplatneného nároku, a jeho výsledky aj náležite v súlade s ust. § 132 O.s.p. zhodnotil, keď dostatočne zistil skutkový stav veci v zmysle ust. § 153 ods. 1 O.s.p. Vec aj správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že navrhovateľ neuniesol v konaní dôkazné bremeno na svoje tvrdenia o tom,

že konaním odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, ani že mu vznikla ujma, ktorú požadoval finančne odškodniť, a tiež k správneému záveru, že odporca neporušil žiadnu povinnosť vo vzťahu k ochrane osobnostných práv navrhovateľa. Svoje rozhodnutie tiež náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O.s.p. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, z akého dôvodu návrhu navrhovateľa nevyhovel, keď podrobne vysvetlil závery dokazovania, z ktorých vyvodil, že navrhovateľ svoje tvrdenia o neoprávnenom zásahu odporcu spôsobilom zasiahnuť do jeho cti, vážnosti a dôstojnosti a súkromia nepreukázal, po tom čo vyhodnotil, že odporca, ktorý v reportáži realizujúc slobodu prejavu informoval o veci verejného záujmu, neporušil žiadnu povinnosť, poskytol navrhovateľovi priestor na vyjadrenie pred odvysielaním relácie, čo navrhovateľ nevyužil, a v odvysielanej reportáži odporca neuvádzal hodnotiace úsudky a kritiky na úkor navrhovateľa, ale len verejnosti poskytol informácie na základe obsahu e-mailu od N. navrhovateľa a informácie o súdnych konaniach, ktoré sú predmetom verejného záujmu, pričom celá reportáž sa niesla vyjadreniami Y. a N. navrhovateľa, ktoré popisovali správanie navrhovateľa. Podľa ust. § 153 O.s.p. súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov a na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné. Zároveň podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Súd teda rozhoduje na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení účastníkov, a následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotí a dospeje k rozhodnutiu, čím sa súd prvého stupňa aj riadil. Odvolací súd poukazuje na ust. § 118a ods. 1 a 2 O.s.p., podľa ktorých sú účastníci v konaní o ochranu osobnosti povinní opísať rozhodujúce skutočnosti o veci samej a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania, keď na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd neprihliada, čím bol súd prvého stupňa viazaný, a uvedené ustanovenie správne aplikoval. Z uvedených dôvodov nezistil odvolací súd v postupe súdu prvého stupňa ani žiadne pochybenia. So všetkými závermi, ku ktorým súd prvého stupňa vo svojom rozsudku dospel, sa odvolací súd stotožnil, a preto ich nepovažuje za potrebné opakovať, a odkazuje na dôvody, uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Na odvolacie námietky navrhovateľa uvádza, že tieto neboli spôsobilé spochybniť správne rozhodnutie súdu prvého stupňa, keď sú navyše len zopakovaním jeho tvrdení a argumentácie, ktorú predniesol už v konaní pred prvostupňovým súdom, a s ktorou sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku náležitým spôsobom vysporiadal. Odvolací súd v súvislosti s námietkami navrhovateľa považuje za potrebné ozrejmiť inštitút ochrany osobnosti a inštitút slobody prejavu v zmysle už dlhodobo súdnu praxou ustálených výkladov. Podľa § 11 Obč. zák. má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Fyzická osoba má právo domáhať sa najmä, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Obč. zák.). Z ust. § 13 ods. 2 Obč. zák. vyplýva, že pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ako správne uviedol navrhovateľ, právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené, a o porušenie tohto práva ide v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, a aj v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. Podľa mnohých názorov právo na súkromie je právom na rešpektovanie súkromného života, teda práva na život podľa vlastných predstáv chráneného pred publicitou. Z citovaných ustanovení vyplýva, že predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach nimi chránených, pričom oba tieto predpoklady musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany osobnosti na súde. Prvým z týchto znakov je objektívna spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu buď v porušení, alebo i len ohrození osobnosti fyzickej osoby. O danosti tohto znaku možno hovoriť vždy vtedy, ak zásah do cti alebo dôstojnosti fyzickej osoby je v konkrétnom prípade objektívne so zreteľom na všetky okolnosti prípadu spôsobilý ohroziť chránené hodnoty ľudskej osobnosti. Druhým zo znakov konania zasahujúceho do chránených práv osobnosti fyzickej osoby je neoprávnenosť zásahu. Neoprávneným je zásah, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom.

Pri aplikácii ustanovení zákona upravujúcich ochranu osobnosti je vždy potrebné brať do úvahy aj čl. 14 a nasl. Ústavy SR, ktorá garantuje základné ľudské práva a slobody, a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (Rím, 1950, uverejnený pod č. 209/1992 Zb.), ktorý ako prioritné preferuje právo na slobodu prejavu (čl. 26 a nasl. Ústavy SR). V posudzovanej veci ide o konflikt medzi právom na ochranu osobnosti navrhovateľa, ktoré je garantované ústavou, a taktiež ústavou a dohovorom garantovanou slobodou prejavu a základným právom odporcu vyhľadávať a rozširovať informácie. Podstatou rozhodovania vo väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. Podľa judikatúry ESLP zohľadňovanej aj Ústavným súdom SR predstavuje sloboda prejavu jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a seberealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Pri rozhodovaní sporov vo veciach ochrany osobnosti musí byť teda vždy zohľadnená ochrana slobody prejavu, a vyššie uvedené ustanovenia Občianskeho zákonníka nemožno aplikovať izolovane, ale je nutné ich vykladať a aplikovať v súlade s ústavou. Nutnosť zohľadniť slobodu prejavu znamená, že v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti. To znamená, že ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí vždy nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva, pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci tento zásah nepresiahol hranice primeranosti, čo je aj prípad prejednávanej veci, keď došlo k obmedzeniu práva na ochranu osobnosti navrhovateľa na ústavnom podklade, realizáciou práva na slobodu prejavu a práva na informácie, čo nepochybne možno považovať za legitímny cieľ. V posudzovanej veci je odporca prevádzkovateľom televízie C. TV, ktorou bola namietaná reportáž uverejnená, na ktorého sa vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám pri informovaní o veciach verejného záujmu, ktorú bolo potrebné pri rozhodovaní predmetnej veci zohľadniť. Obsahom reportáže bola nepochybne vec verejného záujmu, téma rýchlosti súdnych konaní a polemika o vymožitelnosti práva v súvislosti s narušenými rodinnými vzťahmi na hrane psychického týrania, čo môže vyvolať polemiku ohľadom rýchlosti riešenia uvedených problémov súdmi a verejnú diskusiu o hraniciach psychického týrania, čo možno nepochybne legitímne považovať za otázky verejného záujmu, pričom poslaním televízie je nesporne šíriť informácie a myšlienky o otázkach verejného záujmu, a je zároveň nespochybniteľným právom verejnosti takéto informácie prijímať a urobiť si svoj názor. V posudzovanom prípade sa reportáž týkala aj navrhovateľa, ktorý však nebol identifikovaný výslovným uvedením jeho mena a priezviska ani podobizňou. Ku konaniu navrhovateľa sa v reportáži vyjadrovali z vlastného rozhodnutia na kameru s vedomím zverejnenia jeho Y. a dcéra K., na základe e-mailu ktorej bola reportáž natočená, pričom odporca (resp. redaktor) neprezentoval ohľadom navrhovateľa žiadne skutkové tvrdenia. Informácie, prezentované Y. a dcérou boli v súlade so zisteniami súdu prvého stupňa z pripojených spisov o súdnych konaniach vedených medzi navrhovateľom a jeho Y., a informácie odporcu o súdnych konaniach a ich trvaní z predmetných spisov taktiež vyplývajú. Navyiac, niet pochýb o tom, že navrhovateľovi bolo zo strany odporcu pred odvysielaním reportáže umožnené vyjadriť sa k spracovanej téme, čo však navrhovateľ nevyužil. Uvedenú skutočnosť sám navrhovateľ v konaní potvrdil s tým, že sa mal redaktor snažiť viac a podobne, čo však nič nemení na závere, že odporca mienil zachovať poskytnutím možnosti na vyjadrenie pluralitu názorov. Keď navrhovateľ nesúhlasí s vyjadreniami jeho dcéry a Y., a zastáva názor, že ich nepravdivé skutkové tvrdenia zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti, môže sa ochrany osobnosti domáhať voči nim, nie však voči odporcovi, ktorý žiadnu povinnosť neporušil, bez akýchkoľvek skutkových tvrdení a neprimeranej kritiky len informoval o veci verejného záujmu, pričom mal záujem prezentovať aj vyjadrenia a názory samotného navrhovateľa, čo však navrhovateľ nevyužil.

Ak navrhovateľ namietal „škandalóznosť“ titulku „Y. F. A.“, upriamuje odvolací súd jeho pozornosť na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom podrobne vysvetlil funkciu titulku ako takého. V zmysle ustálenej judikatúry treba pri posudzovaní titulku vychádzať z funkcie, ktorú titulok v médiách plní. Jeho funkciou teda účelom je upútať a zaujať diváka, aby si reportáž pozrel, a až na tomto základe si ozrejmlil a vyhodnotil ponúkané informácie, a urobil si o nich vlastný úsudok. Vychádzajúc z tejto funkcie titulku možno aj z hľadiska ochrany práva na súkromie navrhovateľa akceptovať a tolerovať, že sa v titulku objavili expresívnejšie, provokujúce či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky, a to so zámerom upútať verejnosť a upriamiť jej pozornosť na riešenie určitého spoločenského problému. Nešlo preto o skutkové tvrdenie, ako sa mylne domnieva navrhovateľ. Neobstoja ani tvrdenia navrhovateľa

v odvolaní, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu záveru o narušení jeho vzťahu s dcérou už pred odvysielanou reláciou, keďže takýto záver vyplýva jednak z pripojených spisov Okresného súdu Bratislava III a jeho rozhodnutí, psychologického posúdenia dcéry, ako i z vyjadrení samotnej dcéry v namietanej reportáži. Ak navrhovateľ tvrdil, že psychologické posudky sú zmanipulované, rozhodnutia zaujaté, a negatívne vyjadrovania dcéry o ňom vynútené pod vplyvom psychického týrania zo strany jeho exmanželky, ide len o jeho ničím nepodložený subjektívny názor, vyplývajúci z jeho nesúhlasu s obsahom rozhodnutí, posudku a vyjadrení dcéry. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že súd prvého stupňa nezachytil v zápisnici z pojednávania ním navrhované dôkazy, odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ počas protokolácie súdom prvého stupňa nenavrhoval opravu zápisnice, ani obsah žiadnej zo zápisníc z pojednávania nespochybnil. Navrhovateľ tiež súdu prvého stupňa vytkol, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy, ktoré bližšie nešpecifikoval. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal všetky navrhovateľom do skončenia prvého pojednávania navrhnuté dôkazy, rešpektujúc koncentračnú zásadu podľa ust. § 118a O.s.p., o ktorej bol navrhovateľ v poučení priloženom k predvolaniu aj poučený. Správne potom neprihliadol na ďalšie, neskôr označené a predložené skutočnosti a dôkazy navrhované navrhovateľom. Odvolací súd preto nezistil v postupe súdu prvého stupňa žiadne pochybenia. Ani okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Z uvedených dôvodov nezistil odvolací súd v postupe súdu prvého stupňa žiadne pochybenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že ak súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na ochranu osobnosti zamietol, rozhodol správne.

Po preskúmaní výroku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 658,75 eur, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je i v tejto časti správny. Nakoľko navrhovateľ nenamietal výšku priznaných trov, obmedzí sa odvolací súd len na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa i v tejto časti. Ak o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. pri plnom úspechu odporcu v konaní, vec posúdil po právnej stránke správne, aplikoval aj správne zákonné ustanovenie, pričom výška priznaných trov je v súlade s počtom vykonaných úkonov právnej služby a s výškou účelne vynaložených trov na jeho právne zastúpenie podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia o trovách konania aj náležite vysvetlil, prečo na posudzovanú vec neaplikoval ust. § 150 O.s.p., keďže dôvody hodné osobitného zreteľa nezistil. Odvolací súd na odôvodnenie rozhodnutia o trovách konania poukazuje, nakoľko sa s ním v plnom rozsahu stotožnil. Argumentáciu navrhovateľa, ktorý v odvolaní opätovne poukazoval na to, že vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa by odporcovi nemala byť priznaná náhrada trov konania, neakceptoval, keďže žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa nezistil. Dospel totiž k záveru, že ak navrhovateľ za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie trov právneho zastúpenia odporcu považoval plnenie si svojej vyživovacej povinnosti a jeho nepriaznivú finančnú situáciu, čo sú však skutočnosti, ktoré mu boli známe už v čase podania návrhu na začatie konania, a len tvrdil, že zaplatením trov dôjde k zhoršeniu jeho psychického stavu a zdravia, nejde o dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré by mal súd pri rozhodovaní o trovách konania prihliadnuť. V tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na znenie ust. § 150 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné

okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy najmä vtedy, ak ide o prípad charakteristický sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinný účastník nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sám nezavinil, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch účastníkov, prihliada na postoj účastníkov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnému účastníkovi alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Možno však konštatovať, že takáto situácia v posudzovanom prípade nenastala, nakoľko odporca bránil svoje práva v konaní bez toho, aby spôsobil neodôvodnené trovy konania, navrhovateľ si bol svojej finančnej situácie vedomý už v čase podania návrhu na súd, je v produktívnom veku, a nič mu nebráni sa zamestnať, tvrdenia o tom, že je nezamestnaný nie z vlastnej viny ale zásluhou nezákonného rozhodovania Okresného súdu Bratislava III v konaní o zvýšení výživného nepreukázal, ako ani svoj údajne zlý zdravotný stav. Zlá finančná situácia účastníka konania, ktorý je povinný hradiť trovy protistrane, nie je sama osebe dôvodom hodným osobitného zreteľa odôvodňujúcim použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Opačný názor by viedol k absurdnému záveru, že účastník, ktorý je v nepriaznivej finančnej situácii, nie je povinný hradiť trovy konania, čo je záver neudržateľný. Odvolací súd zdôrazňuje, že použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. je vyhradené výlučne pre výnimočné situácie, ktoré je skutočne možné posúdiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si ju návrhom neuplatnil, a v odvolacom konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Napadnutým uznesením č.k. 21C 5/2013-162 zo dňa 20.06.2014 súd prvého stupňa nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, keď po preskúmaní jeho pomerov dospel k záveru, že pre jeho oslobodenie nie sú splnené podmienky, pretože navrhovateľ nepreukázal žiadne okolnosti, ktorý by ním požadované rozhodnutie odôvodňovali.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ včas odvolanie, a žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a oslobodiť ho od súdnych poplatkov, dôvodiac, že súd prvého stupňa nezobral do úvahy ním uvedené skutočnosti, a rozhodol len na základe svojich hypotéz a predstáv o jeho iluzórnych príjmoch a neexistujúcom majetku. Rozhodnutie považoval za arbitrárne. Následne do súdneho spisu doručil rozhodnutie Centra právnej pomoci sp. zn. 8278/2014-KaBA, ČRZ 49039/14 zo dňa 21.08.2014, právoplatné dňa 02.09.2014, ktorým mu bol v súlade so zákonom o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci, a určený právnik centra na zastupovanie v prejednávanej právnej veci.

Odvolací súd preskúmal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné, a napadnuté uznesenie je potrebné zmeniť.

Podľa ust. § 138 ods. 4 O.s.p. ak bol účastníkovi priznaný nárok na právnu pomoc podľa osobitného predpisu, takéto rozhodnutie má účinky oslobodenia od súdnych poplatkov v rozsahu, v ktorom mu bola právna pomoc priznaná.

Podľa ust. § 4 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov je od poplatku oslobodený aj účastník, ktorému bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci podľa osobitného predpisu (zák. č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi).

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, a že súd prvého stupňa jeho žiadosti nevyhovel a oslobodenie od súdnych poplatkov mu napadnutým rozhodnutím nepriznal. Následne však navrhovateľ predložil rozhodnutie Centra právnej pomoci sp. zn. 8278/2014-KaBA, ČRZ 49039/14 zo dňa 21.08.2014, právoplatné dňa 02.09.2014, ktorým mu bol podľa ust. § 10 ods. 5 zák. č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci, a na jeho zastupovanie

v konaní na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 21C 5/2013 mu bol určený právnik centra. Táto skutočnosť nebola v čase rozhodovania o žiadosti navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov súdu prvého stupňa známa, nakoľko Centrum právnej pomoci rozhodlo o žiadosti navrhovateľa až po vydaní napadnutého uznesenia. Pre rozhodnutie odvolacieho súdu je však rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, preto odvolací súd pri prejednaní odvolania navrhovateľa zoberal túto novú skutočnosť do úvahy. Navrhovateľ je vzhľadom na citované rozhodnutie Centra právnej pomoci podľa ust. § 4 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch od platenia poplatku oslobodený, a podľa ust. § 138 ods. 4 O.s.p. platí, že ak bol účastníkovi priznaný nárok na právnu pomoc podľa osobitného predpisu, takéto rozhodnutie má účinky oslobodenia od súdnych poplatkov v rozsahu, v ktorom mu bola právna pomoc priznaná, teda u navrhovateľa v plnom rozsahu. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa už nemohlo obstať, a že navrhovateľ je zo zákona od súdnych poplatkov oslobodený.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 220 O.s.p. zmenil, a navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov priznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.